

EXPUNERE DE MOTIVE

În perioada de după Revoluția din decembrie 1989, necazurile tranziției dar și lipsa unei strategii care să asigure o descentralizare nu numai a administrației ci și a dezvoltării economice, au făcut ca problema asigurării populației cu energie termică să rămână nerezolvată.

Atâta vreme cât s-a aplicat sistemul de subvenții de la bugetul de stat, populația a plătit factura pentru energie la preț de referință unic la nivel național și marile defecțiuni ale termoficării centralizate nu au fost resimțite decât la nivel de dezbateri.

Prin Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr 692 din 14 august 2006, s-a renunțat la utilizarea prețului de referință unic la nivel național trecându-se la utilizarea prețurilor locale, aprobate de autoritatea administrației publice locale sau de asociația de dezvoltare comunitară, după caz, cu avizul autorității de reglementare competente, pentru fiecare operator care are și calitatea de furnizor. Potrivit noilor reglementări, acolo unde s-au moștenit de la regimul comunist uzine termice ineficiente, factura de penalități trebuie să o plătească populația.

Această nouă politică, potrivit căreia tocmai populația cu cele mai mici venituri trebuie să suporte cele mai mari prețuri pentru energia termică, este cel puțin la fel de contestabilă ca și vechiul sistem al echilibrării prin subvenții bugetare.

În primul rând se încalcă principiul șanselor egale, pentru că introduce în ecuație participarea la costuri a autorităților administrației publice locale fără a ține cont de posibilitățile concrete și obiective ale acestor entități. În al doilea rând, acordarea ajutoarelor sociale nu poate asigura o compensare decât pentru persoanele cu venituri foarte mici, ceea ce înseamnă că ceilalți cetățeni sunt discriminați în funcție de localitatea de domiciliu.

Dacă în perioada de tranziție s-ar fi derulat un program național de investiții, cu efect concret în ceea ce privește diminuarea marjei dintre costul minim și maxim de producere a gigacaloriei, situația ar fi fost cu totul alta. Au fost cheltuiți foarte mulți bani din bugetul public, dar în general nu s-a reușit decât refacerea infrastructurii, nu și a surselor de producție.

Lista publicată de autoritatea de reglementare reflectă o dispersie atât de mare a prețurilor locale – ceea ce este de fapt o recunoaștere a dezechilibrului ce vine din urmă fără a putea fi controlat de autoritățile administrației publice locale – încât a lăsa lucrurile așa cum sunt ar putea să însemne o fugă de răspundere și nicidecum o descentralizare.

Prezenta propunere legislativă a plecat de la premisa că autoritățile administrației publice locale trebuie să poarte răspunderea în ceea ce privește

administrarea sistemelor centralizate de termoficare, dar în același timp, statul trebuie să rămână un partener care să urmărească eliminarea decalajelor de randament tehnic și a discriminărilor între diferite categorii ale populației. Acest rol al statului poate fi îndeplinit prin alocarea pentru investiții în domeniul termoficării a fondurilor publice și a celor obținute prin acorduri guvernamentale potrivit atât unor principii de ordin economico-social cât și unor principii de eficiență. De altfel, în acest proces, statul are și un interes economic propriu pentru că în conformitate cu art. 4, alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea prețurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate, valoarea sumelor de la bugetul de stat este de maximum 45% din costurile determinate conform reglementărilor în vigoare pentru combustibilul folosit pentru producerea energiei termice, ceea ce înseamnă că alinierea standardelor de performanță ar genera și reducerea cheltuielilor publice pentru subvenții.

În consecință, s-a propus completarea art. 18 din Legea nr. 325/2006 privind serviciul public de alimentare cu energie termică cu două alineate, unul având ca scop diminuarea decalajelor de randament tehnic prin modernizarea cu prioritate a operatorilor la care costurile sunt mai mari și altul având ca scop obținerea unei eficiențe superioare în ceea ce privește alocarea fondurilor publice.

Inițiatori,

Senator Mihai ȚĂBULEAC

Senator Gheorghe FLUTUR

Senator Mircea CİNTEZĂ

Senator Viorel ARION

Senator Nicolae APOSTOL

Senator Dan Claudiu TĂNĂSESCU

